

Pienet lehdet

Otto Sinisalo

Arvostelukappaleita omakustanteista voi lähettää osoitteeseen

Otto Sinisalo
Isokaari 6 A 17
00200 Helsinki

Pienlehtipalstalle voi myös lähettää kysymyksiä ja palautetta sähköpostitse osoitteeseen

otto.sinisalo@welho.com

Tomi Kerminen, Sami Kivelä, Jussi Piironen: Drolica - sielunvaellus
deepblackcomics@netti.fi

Drolica on kunnianhimoinen omakustanne, joka mukaillee formaatiltaan ja tekotavaltaan yhdysvaltalaisia valtavirtasarjakuvia. Eri tekijä vastaa 40-sivuisen lehden kustakin osa-alueesta, kirjoittamisesta, kuvittamisesta ja tussauksesta.

Sisäkannessa kiitetään Jack Kirbya, mutta ilmeisimpinä esikuvina ovat 90-luvun alun amerikkalaiskuvittajat. Kivelän kuvakulmissa ja ruutujaossa on pyrkimystä samaan raflaavaan näyttävyyteen. Eniten niin sanotusta Image-tyylistä muistuttaa tarinan naispuolinen nimihenkilö, jonka avuja esitellään vaati tarina sitä tai ei. Vaikka tietoisfantasiakertomus hyppiinkin paikasta ja ulottuvuudesta toiseen, Kivelä ja Piironen kuvittavat taustat sellaisella tarkkuudella, ettei lukija pääse eksymään.

Kermisen käsikirjoituksen ongelma on hahmojen pohjustuksen puute. Kehosta toiseen siirtyvä päähenkilö jää vaille mainittavia ominaisuuksia. Lukijalle ei anneta tarttumapintaa ja Drolican vastoinkäymiset jäävät yhtä epäolennaisiksi kuin niiden syyt hämäräksi. Skarpimmalla tarinalla Kerminen, Kivelä ja Piironen voisivat tehdä hyvinkin kiinnostavaa genresarjakuvaa.

Solja Järvenpää: Helvetin hyvin menee
solja@webinfo.fi

Solja Järvenpään sarjakuvien päähenkilö kompuroid työn, juhlimisen ja ihmissuhteiden parissa tunnistettavalla tavalla. Muutamasivuisten sarjakuvien huumori on toteavaa: Järvenpää välttää taitavasti liian kärjistämisen ja alleviivaamisen. Tasapaino sarkastisen etäännyttämisen ja aidon kokemuksen välittämisen välillä tavoitetaan hyvin.

Tiettyä omaelämäkerrallisuutta on paikoin aistittavissa. Helvetin hyvin menee ei kuitenkaan ole päiväkirjasarjakuvaa. Järvenpään sarjakuvat ovat samastuttavia ja yleistettävissä niin tarinoiden kuin rennolla viivalla karrikoivan kuvituksenkin tasolla - ainakin kaikille itseään joskus elämässä kolhineille.

Tätä nykyä Järvenpää on siirtymässä pienkustanteista kohti suurempia yleisöjä. Hänen strippisarjakuviaan ilmestyy Etelä-Suomen Sanomien viikkolehdestä.

Kaija Papu, Aino Louhi: Kuvatus 12
http://www.kaino-kustanne.com/

Kuvatus 12 puolestaan on päiväkirjasarjakuvaa. Pahvikantinen, pökkari- muotoinen sarjakuvakirja on puitteiltaan Kaino-kustanteen toistaiseksi komein julkaisu.

Hyvä omaelämäkerrallinen sarjakuva ei tyydy pelkkään kuvittamiseen, vaan kertoo tarinan tai ainakin tarjoaa lukijalle kehyksen, johon tämä voi mielessään tarinan muodostaa. Tässä suhteessa Kuvatus 12:n rakenne on oivaltava. Sarjakuvassa käydään päivä kerrallaan läpi joulukuun 2004 tapahtumat: Papu piirtää joka toisen sivun, Louhi joka toisen. Kontrasti Louhen ohutviivaisen, herkäinkin piirroksen ja Papun paksulla valkoisella mustalle piirrettyjen sivujen välillä on tehokas. Tekijöillä on omat, persoonalliset äänet.

Kokonaisuuden nivoo yhteen tekijöiden elämäntilanne ajankohtana: Louhi on palamassa ulkomailta, Papu odottaa Suomessa.

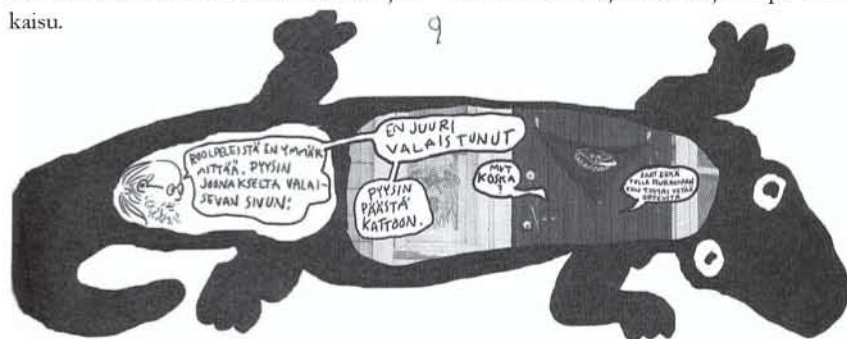
Päiväkirjasarjakuvalle tyyppillinen ongelma vaivaa Kuvatus 12:stakin. Jokaiselle päivälle ei yksinkertaisesti riitä kerrottavaa, vaikka muoto sitä vaatisikin. Paikoin Papu ja Louhi väistävät tämän näppärästi kuvittamalla yksittäisen tilanteen tai tunteen.

Kuvatus 12 on itsensä näköistä ja rehellistä sarjakuvaa sellaisena kuin Kaino-kustanteelta on opittu odottamaan.

Limingan sarjakuvaopiskelijat: Lisko 2
http://www.limingantaidekoulu.com/

Kolmatta kymmentä Limingan taidekoulun sarjakuvalinjan opiskelijaa esittelee tuotantonsa paksussa, aikakauslehtikokoisessa antologiassa. Kokonaisuus on hauska ja energinen - tekemisen halu ja riemu välittyy lukijalle. Sarjakuvien määrän ja suhteellisen lyhyden vuoksi on vaikea nostaa joukosta yksittäisiä tekijöitä.

Erimuotoisesta ja -tyylisestä sarjakuvasta on usein hankala koota yhtenäistä kokonaisuutta. Liskossa yleinen pulma on ratkaistu eräänlaisella kommenttiraidalla, joka kiemurtelee sarjakuvasivujen läpi. Kom-

Lisko kiemurtelee kommentoimassa.

mentoimassa on pääasiassa sarjakuvapettaja Keijo Ahlqvist mutta myös opiskelijat. Näin pohjustetaan monipuolisesti niin sarjakuvat kuin tekijätkin ja toimipa kokonaisuus myös hyvänä esittelykierroksena itse koulusta.

Kiinnostavaa on huomata mangaan vaikutus nuorten tekijöiden sarjakuvissa. Japanilaiselle sarjakuvalle tyypilliset elementit näkyvät etenkin hahmosuunnittelussa ja paikoin myös sivurakenteissa ja kuvakerrommassa. Näinkö lienee suomalaisenkin sarjakuvan tulevaisuus pienisuinen ja suurisilmäinen?

Petteri Tikkanen (toim.): Patto 1
Petteri Tikkanen (toim.): Patto 2
 ottikane@uiah.fi

Petteri Tikkanen, mies monen tunnetunkin strippisarjakuvan takana on toimittanut molemmat Patto-kokoelmavihkoset. Enimmäkseen miestekijöiden töitä sisältävissä Patoissa meininki ei ole niinkään miehekästä kuin poikamaista.

Molemmissa nähdään Tikkanen itsensä sarjakuvia, joissa esiintyy miehen Black Peider -hahmo. Roisin aggressiiviset huumorisarjat ovat riemastuttava irtiotto Tikkanen asteen kesymmistä sanomalehtisarjakuvista. Samanlainen räkäposkinen rock- ja undergroundhenki värittää muitakin Paton sarjoja.

Nimekkäitä tekijöitä on mukana. Ensimmäisessä lehdessä nähdään esimerkiksi Jukka Tilsalta tyylliseen uskollista absurdismia. Toisessa Patossa vaikutuksen tekee Antti Silvekosken underground-mestareiden tyyliä mukaileva psykedeelinen matka. Jarno Latva-Nikkolan raadollisen rehellisestä huumorintajusta on näytteiltä molemmissa.

Patot ovat pääasiassa sangen vastustamatonta hönöilysarjakuvaa rento-otteisilta ammattilaisilta. Tikkanen ansaitsee ruoskaa ainoastaan kunnan tekijäluettelon puutteesta.

Jyrki Heikkinen: Seiniä päin
 J.E.Heikkinen@luukku.com

Jyrki Heikkinen julkaisee hiljattain ilmestyneen Punajakälän vanavedessä Seiniä päin -omakustanteen. Vaikka Punajakälä (Asema) onkin Heikkisen ensimmäinen pitkä albumi, tekijänä hän on ollut valmis jo pidempään. Tätä todistaa myös uusi omakustanne.

Seiniä päin -sarjakuvia ei voine luonnehtia stripeiksi, sillä lyhyistä sarjoista puuttuvat varsinaiset vitsit. Ne ovat kuitenkin tehty tuttuun kolmi- ja neliruutuiseen formaattiin.

Valittujen Sarjojen sarjakuvavalistusta.

Heikkinen kaappaa sarjakuviinsa lyhyitä surrealistisia hetkiä. Ruudusta toiseen siirtyään tajunnanvirtaisesti. Teksti etenee omalla unilogikallaan ja kuvat omillaan, niiden kontrasti luodessa paikoin hykerryttäviä hetkiä. Piirtäjänä Heikkisen vahvuus ja samalla heikkous ovat ilmeikkäät hahmot ja energisesti vaihtuvat kuvakulmat. Punajakälän kaltaisessa pidemmässä tarinassa ne toisinaan vaikeuttavat tarinan seuraamista, mutta Seiniä päin -sarjakuvien hektisissä visioissa Heikkisen maneerit toimivat sarjakuvien eduksi.

Runoilijana Heikkisen sarjakuvia tullaan kyllästymiseen asti vertaamaan runouteen. Seiniä päin -sarjakuvan kohdalla tämä on kuitenkin tavallista perustellumpaa. Kontekstistakin irrotettuna Heikkisen sarjakuvien teksti toimisi lyhyinä runoina. Kuvien kanssa niistä tulee kuitenkin jotain paljon kiinnostavampaa. Tämä on sarjakuvurunoutta - ja erinomaista sarjakuvaa vieläpä.

Useita tekijöitä:
Valitut Sarjat numero II
 pertti.jarla@welho.com

Sarjakuvalyhennelmälehti on hupaisa, mutta kokonaisuuden laatu on ensimmäistä numeroa vaihtelevampi. Nyt puristellaan esiin olennaisinta Mämmilästä, Kaisa Lekan I am not these feet:istä ja Ville Pynnösen Alinkasta. Lisäksi lehdykässä opastetaan miten "Linnut ja meret" tulkitaan asiantuntemuksella aivan väärin sekä pistetään jatkosota uusiksi "Taipaleenjoen verihelvetissä". Nämä jaksot ovatkin lehden parasta antia, mahdollista kolmosnumeroa ajatellen täytyisi sarjojen tulkintanäkökulmia uusia vieläkin rankemmalla kädellä. Valitut Sarjat kakkosessa on bonuksena vielä mikrotasolle supistetut tulkinnot kotimaisista suosikkistrippisarjoista.